

8. Politicheskaya rol sotsialnykh setey [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://webuilder.info/news/464-politicheskaya-rol-socialnyhsetey>

9. Pocheptsov H. Informatsiini viiny yak instrument mizhdzrzhavnykh polityk / H. Pocheptsov. – K.: K.I.S., 2015. – 320 s.

10. Pocheptsov G. Konstruirovaniye mira sredstvami media. ili kommunikativnyy instrumentariy sotsialnykh protsessov [Elektronnyi resurs] / Georgiy Pocheptsov // Detektor media. – 2017. – 20.03. – Rezhym dostupu do statti: <http://detector.media/withoutsection/article/124238/2017-03-20-konstruirovaniemira-sredstvami-media-ili-kommunikativnyi-instrumentarii-sotsialnykhprotsessov/>

11. Skot K. Robotozhurnalistyka: nedoskonalo, ale vse populiarnishe [Elektronnyi resurs] / Karolin Skot. – 2017. – 22.03. – Rezhym dostupu: <http://medialab.online/news/robotozhurnalisty-ka-nedoskonalo-ale-vsepopulyarnishe-doslidzhennya/>

12. Shveda Yu. Internet ta polityka [Elektronnyi resurs] / Yurii Shveda. – Rezhym dostupu: <http://yuriy-shveda.com.ua/uk/communication/shkola-polit-komunikaciyi.html?start=21>

13. Davis R. The Web of Politics: The Internet's Impact on the American Political System / Richard Davis. – N.Y.: Oxford University Press, 1999. – 248 p.

14. Slaton C. D. Expanding Citizen Participation In The Quantum Age / Slaton Christa Daryl. – New York: Praeger, 1992. – 240 p.

15. Snider J. H. Democracy On-Line. Tomorrow's Electronic Electorate / Snider J. H. // The Futurist. – 1994. – September/October.

16. Thurman N. When reporters get hands-on with robo-writing: Professionals Consider Automated Journalism's Capabilities and Consequences [Elektronnyi resurs] / Thurman N., Doerr K. Kunert D. – Rezhym dostupu: <http://neilthurman.com/hands-on-with-robo-writing.pdf>

Ahafonova H. S., Ph.D. in Political Science, Associate Professor, Associate Professor of Department of Political Science and International Relations, Volodymyr Dahl East Ukrainian National University (Ukraine, Severodonetsk), 27maranta10@gmail.com

Karchevska O. V., Ph.D. in Political Science, Associate Professor, Associate Professor of Department of Political Science and International Relations, Volodymyr Dahl East Ukrainian National University (Ukraine, Severodonetsk), karchevskayahelen@gmail.com

The latest possibilities of mass communication as a factor in the transformation of the world political process

It is explored the role of mass social communications in the world political process. It is argued that socio-political media produce political reality for the overwhelming majority of citizens, and it emphasizes the high role of social networks in this process, the level of trust of which in recent years is higher than that of traditional political-authority institutions. The tendencies towards the technological modernization of mass media, the emergence of robotic journalism, which promotes active use, including manipulative influences on the public, and oversaturation the information space are revealed. Particular attention is paid to the problem of information security of the states; since it is proved that influence of modern information is a tool of «new wars» because of which the states that have the lack of sufficient potential for effective national security strategy implementation are suffering. However, generally it is stated that the use of information and communication technologies in the political process will allow increasing the transparency of the policy, which will lead to the emergence and strengthening of trust relationships between political actors and an individual citizen.

Keywords: mass communications, world political process, Internet, information and communication technologies, manipulative influence, mass media, social network.

* * *

УДК 323.1

Вонсович О. С.,
кандидат політичних наук, доцент кафедри міжнародних відносин, ПрАТ «Українсько-Польський вищий навчальний заклад «Центрально-Європейський університет» (Україна, Київ), sefinrof@ipnet.ua

ПРИЙНЯТТЯ ЗАКОМУ ПРО ДЕОКУПАЦІЮ ТА РЕІНТЕГРАЦІЮ: КРОК ДО МИРУ ЧИ ПРОДОВЖЕННЯ ВІЙНИ?

Метою даної статті – є дослідження положень Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету

України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» з точки зору того, чи сприяють вони встановленню миру чи продовженню війни. Під час написання статті, автором були використані наступні методи: аналіз, синтез, порівняння, індукція, дедукція. Основні одержані висновки полягають в наступному: Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» потребує доопрацювання та перегляду на предмет співвіднесення положень його статей із поточною ситуацією в державі та на сході зокрема; деякі його положення знаходяться на стадії реалізації і вже мають певні успіхи (звільнення полонених, зменшення кількості обстрілів, зменшення напруженості на лінії розмежування); не вирішене головне питання – припинення війни і повернення тимчасово окупованих територій; для того, щоб оданий Закон дійсно став кроком до миру на сході України, потрібно зосередити увагу саме на практичній реалізації його положень.

Ключові слова: деокупація, реінтеграція, переговори, тимчасово окуповані території, Російська Федерація, Україна.

Основною проблемою, яку досліджує автор в даній статті, – є визначення спрямованості положень Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» на встановлення миру чи продовження війни. Такими, які раніше не були достатнім чином обґрунтовані, видаються наступні аспекти: аналіз ключових статей Закону; обґрунтування некоректності тлумачення деяких положень; співвідношення задекларованих ініціатив із реальним станом справ та ін.

В статті автором були використані матеріали вітчизняних ЗМІ, а також офіційного веб-порталу Верховної Ради України. Це допомогло автору більш детально проаналізувати досліджувану проблему та визначити її різні аспекти.

Метою даної статті – є дослідження положень Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» з точки зору того, чи сприяють вони встановленню миру чи продовженню війни.

Прийняття 18 січня 2018 р. Закону України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» (спрощена назва – «Закон про деокупацію та реінтеграцію») стало важливою подією в контексті врегулювання ситуації на сході України [1]. Нормативне закріплення механізму державного регулювання на тимчасово окупованих територіях чітко визначило функції держави щодо повернення цих територій до складу нашої держави.

З іншого боку, виникає питання про те, чому тільки через 4 роки після початку війни на територіях Донецької та Луганської областей цей Закон було прийнято? Чому це не було зроблено раніше і чому було згаяно стільки часу? Відповідь на ці питання важко надати одразу і однозначно. Є ряд перешкод, які заважали це зробити раніше: політична криза, неспроможність чинної влади швидко приймати стратегічно важливі рішення в критичній ситуації, наявність цілого ряду бюрократичних труднощів, недостатня економічна підтримка процесу мирного врегулювання, досить довготривала процедура переговорного процесу і ряд інших. Всі вони в своїй сукупності і досі стоять на заваді повноцінній реалізації задекларованих у Законі положень на практичному рівні.

Щоб відповісти на ключове питання «Чи цей Закон крок до миру чи продовження війни?» потрібно

проаналізувати його ключові статті та співставити їх із реальним станом справ в державі.

Так, наприклад, в ст.4 мова йде про те, що цілями державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях є: звільнення тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях та відновлення на цих територіях конституційного ладу; захист прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб; забезпечення незалежності, єдності та територіальної цілісності України [1].

Стосовно звільнення територій, то можна стверджувати, що цей процес йде дуже повільно. Не дивлячись на зусилля української сторони в переговорному процесі Мінського та Нормандського форматів бойові дії продовжуються, хоча і не в такому обсязі, як було в 2014–2016 рр. Якщо порівняти карти АТО станом на 18 січня 2018 р. і на 1 квітня 2018 р. то можна побачити, що ситуація щодо відновлення територій не змінилась. Єдиним позитивом можна вважати зменшення напруженості та кількості обстрілів [2; 3].

Що стосується захисту прав, свобод і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, то потрібно зауважити на тому, що та частка населення України, яка залишилась в зоні бойових дій, не відчуває на собі необхідної повноцінної підтримки та допомоги з боку української влади. Причинами цього є недосконалість механізму комплексної підтримки і допомоги та його відповідне нормативно–правове закріплення, нестача матеріальних коштів, високий рівень корупції, бюрократичні перешкоди та ін. Те, що виділяється з боку держави, йде на покриття лише невеликої частини потреб, більша частина потреб залишається незадоволеною.

Забезпечення незалежності, єдності та територіальної цілісності України залишається одним з головних питань на порядку денному української влади. Нажаль, доводиться констатувати, що цей процес, поки що, є більш декларативним, аніж практичним.

Що стосується незалежності, то за останні роки Україна стала ще більш залежною від кредитів Міжнародного валютного фонду та Європейського Союзу, в політичному та воєнному планах – від Сполучених Штатів Америки. Якщо ситуація надалі розвиватиметься в такому контексті, то Україна ризикує перетворитись на «залежну» країну. Щоб цього не допустити українська влада потрібна зосередитись на стратегічно вивіреному використанні власних ресурсних можливостей та потенціалу, насамперед науковому. Також доцільним вбачається подолання кризових явищ в економічній та політичній сферах шляхом практичної реалізації заходів, які спрямовані на боротьбу з корупцією, відмиванням коштів, рейдерством, фінансовими махінаціями та ін.

Єдність та територіальна цілісність України повинна забезпечуватись не тільки в контексті національного законодавства, але і відповідними практичними кроками. Особливо це стосується тимчасово окупованих територій у Донецькій та Луганській областях, а також Криму. Потрібно не обіцяти, а діяти. Головним в цьому повинен стати принцип, коли задекларовані рішення в повному обсязі знаходять своє втілення на практичному рівні. Це повинно стати основою для повноцінної реалізації положень даного Закону.

В ст.6 Закону зазначено, що основними напрямками захисту прав і свобод цивільного населення на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях є: захист основоположних політичних і громадянських прав і свобод людини; вжиття заходів для звільнення Російською Федерацією, окупаційною адміністрацією Російської Федерації всіх незаконно затриманих, утримуваних громадян України; сприяння забезпеченню відновлення порушених матеріальних прав; сприяння забезпеченню соціально–економічних, екологічних та культурних потреб, зокрема шляхом реалізації заходів, визначених центральним органом виконавчої влади України, що забезпечує формування та реалізує державну політику з питань тимчасово окупованих територій, на виконання відповідних рішень Кабінету Міністрів України; надання правової та гуманітарної допомоги, у тому числі із залученням міжнародної допомоги, зокрема надання медичних та соціальних послуг на контрольованих Україною територіях; сприяння підтриманню культурних зв'язків; забезпечення доступу до навчальних закладів та засобів масової інформації України [1].

Відносно вжиття заходів для звільнення Російською Федерацією, окупаційною адміністрацією Російської Федерації всіх незаконно затриманих, утримуваних громадян України то в цьому напрямі можна спостерігати певний поступ. 27 грудня 2017 року відбувся обмін військовополоненими: українська сторона передала бойовикам 233 особи, а отримала з полону 74 особи [4]. Як ми бачимо, обмін був не рівноцінним, що свідчить про недосконалість механізму обміну полоненими. Сам по собі процес звільнення полонених йде дуже повільно і з великими труднощами. Так, наприклад, 28 лютого 2018 р. під час зустрічі у Мінську не вдалось досягти згоди з російською стороною щодо звільнення українських громадян, на підставі чого 5 осіб залишились на окупованих територіях [5]. Отже ми бачимо, що переговори йдуть не в конструктивному руслі і сторони не завжди можуть досягнути згоди. Це свідчить про те, що переговорний процес не є повноцінно ефективним і має значні вади.

Щодо сприяння забезпеченню соціально–економічних, екологічних та культурних потреб то тут ситуація видається досить складною. Незабезпеченість соціально–економічних потреб українського населення на тимчасово окупованих територіях сприяє у нього підвищенню рівня недовіри до чинної влади, що в свою чергу, додатково підвищує градус напруги в українському суспільстві. Саме формулювання «сприяння забезпеченню соціально–економічних, екологічних та культурних потреб» визначено не у відповідності до поточної ситуації на тимчасово окупованих територіях. Слово «сприяння» повинно, на думку автора, бути прибрано. Держава повинна не сприяти, а в повному обсязі забезпечувати всі існуючі потреби українського населення в зоні конфлікту. Лише за таких умов можна відновити у нього рівень довіри до чинної влади і вести мову про повернення територій до складу України.

Питання надання правової та гуманітарної допомоги, у тому числі із залученням міжнародної допомоги, зокрема надання медичних та соціальних послуг на контрольованих Україною територіях є досить актуальним на сьогоднішній день, адже медичне

забезпечення в зоні конфлікту не є повноцінно достатнім. Нестача медичних засобів першої необхідності а також несвоєчасне надання медичної допомоги є результатом високої смертності серед поранених. Не дивлячись на те, що в 2017 р. влада ухвалила низку законів та декретів для соціального захисту учасників бойових дій на сході України, серед яких збільшення різних виплат, забезпечення санаторного лікування та реабілітації, ситуація, тим не менш, залишається напруженою [6].

Що стосується сприяння підтриманню культурних зв'язків; забезпечення доступу до навчальних закладів та засобів масової інформації України, то і тут ми знову стикаємось зі словом «сприяння». Сприяти можна по різному: в повному обсязі, частково, «на словах». А от безпосередньо діяти на практиці – це зовсім інше. Враховуючи те, що поточна ситуація в культурній та освітній галузях в зоні бойових дій є досить скрутною, то держава повинна докладати всіх зусиль для її нормалізації та повноцінного врегулювання.

Згідно «Плану заходів з реалізації у 2018–2020 роках Стратегії розвитку Донецької області на період до 2020 року», затвердженого Розпорядженням голови облдержадміністрації, керівника обласної військово-цивільної адміністрації 27 грудня 2017 р. передбачені такі заходи: створення єдиного освітньо-виховного простору опорних навчальних закладів з модернізацією їх матеріально-технічної бази, впровадження дистанційної освіти, створення освітніх центрів, забезпечення соціально-психологічного супроводу особистості у кризових ситуаціях на базі шкіл; створення умов для розвитку мережі дитячих та молодіжних організацій, організація роботи щодо патріотичного виховання молодого покоління та популяризації здорового способу життя шляхом реконструкції будівлі КПНЗ «Донецький обласний дитячо-молодіжний центр»; створення повного галузевого циклу освіти з підготовки фахівців галузі культури шляхом відкриття філії Луганського національного університету ім. Тараса Шевченка на базі Артемівського музичного училища ім. І. Карабичя; створення належних умов для культурного розвитку населення територіальних громад, внутрішньо переміщених осіб шляхом проведення реконструкцій та ремонтів закладів культури області; підтримка фестивалів на території області, створення нових фестивальних проєктів, спрямованих на покращення культурного поля Донеччини та формування позитивного історичного та культурного іміджу регіону та ряд інших [7, с. 39–40].

В разі того, якщо всі ці ініціативи знайдуть повноцінну підтримку з боку української влади, то тоді дійсно можна буде говорити про реінтеграцію всього Донбасу до складу України. Лише тільки зусиллями Донецької облдержадміністрації це все буде дуже важко зробити, а тому залучення урядовців може в позитивному відношенні посприяти реалізації положень Закону про деокупацію та реінтеграцію.

Висновки. Підводячи підсумок слід зазначити, що Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» потребує доопрацювання та перегляду на предмет співвіднесення положень його статей із поточною ситуацією в державі та на сході зокрема. В тому вигляді, в якому він існує на сьогоднішній

день, він не дає вичерпної відповіді на питання чи є він кроком до миру чи сприяє продовженню війни.

З одного боку, деякі його положення знаходяться на стадії реалізації і вже мають певні успіхи (звільнення полонених, зменшення кількості обстрілів, зменшення напруженості на лінії розмежування). Це можна зарахувати до позитивних моментів в контексті мирного врегулювання ситуації на сході.

З іншого боку, не вирішене головне питання – припинення війни і повернення тимчасово окупованих територій. Зрозуміло, що це довготривалий процес, і багато в ньому залежить саме від переговорів та практичної реалізації задекларованих рішень. В разі того, якщо в найближчій перспективі вдасться перейти до повноцінної практичної реалізації домовленостей, це зможе значно пришвидшити процес мирного врегулювання. Якщо ж і надалі мирний процес, здебільшого, відбуватиметься на декларативному рівні, то це дійсно може призвести до продовження війни.

Для того, щоб даний Закон дійсно став кроком до миру на сході України, потрібно зосередити увагу саме на практичній реалізації його положень. Зрозуміло, що це в нинішній ситуації зробити не так просто за рахунок наявності ряду суттєвих перешкод, але якщо для цього постійно докладати практичних зусиль і нести відповідальність за свої слова, то українська влада має шанси не тільки значним чином посприяти припиненню бойових дій в регіоні Донецької та Луганської областей, але і повернути собі довіру українського народу.

Подальше дослідження даної проблематики сприятиме глибшому розумінню сутності Закону про деокупацію та реінтеграцію, а також надасть можливість більш детально дослідити інші його положення на предмет можливості їх практичної реалізації. Доцільним вбачається дослідження співвідношення положень Закону із реальною ситуацією в анексованому Криму.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» від 18 січня 2018 р. №2268–VIII [Електронний ресурс] / Офіційний веб-портал Верховної Ради України. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2268-19/page> (18.01.2018). – Назва з екрану.
2. Карта АТО станом на 18 січня 2018 [Електронний ресурс] / Ukr.Media. – Режим доступу: <https://ukr.media/ukrain/341397/> (18.01.2018). – Назва з екрану.
3. Карта АТО станом на 1 квітня 2018 [Електронний ресурс] / Ukr.Media. – Режим доступу: <https://ukr.media/ukrain/352790/> (01.04.2018). – Назва з екрану.
4. Обмін завершився, 73 звільнених заручники їдуть додому [Електронний ресурс] / Українська правда. – Режим доступу: <https://www.pravda.com.ua/news/2017/12/27/7166894/> (27.12.2017). – Назва з екрану.
5. Звільнення українських заручників з ОРДЛО зірвалося – Герашченко [Електронний ресурс] / Експрес online. – Режим доступу: <http://expres.ua/news/2018/03/01/286012-zvlnennya-ukrayinskyh-zaruchnykiv-ordlo-zirvalosya-garashchenko> (01.03.2018). – Назва з екрану.
6. Основні законодавчі зміни, прийняті у 2017 році для військово-вих [Електронний ресурс] / Юридична сотня. – Вісник №49. – Режим доступу: http://legal100.org.ua/wp-content/uploads/2017/12/Visnyk_49.pdf (29.12.2017). – Назва з екрану.
7. План заходів з реалізації у 2018 – 2020 роках Стратегії розвитку Донецької області на період до 2020 року, затверджений Розпорядженням голови облдержадміністрації, керівника обласної військово-цивільної адміністрації 27 грудня 2017 р. [Текст]. – м. Краматорськ – 2017. – 148 с.

References

1. Zakon Ukrainy «Pro osoblyvosti derzhavnoi polityky iz zabezpechennia derzhavnoho suverenitetu Ukrainy na tymchasovo okupovanykh terytoriiakh u Donetskiy ta Luhanskiy oblastiakh» vid 18 sichnia 2018 r. №2268–VIII [Elektronnyi resurs] / Ofitsiyni veb–portal Verkhovnoi Rady Ukrainy. – Rezhym dostupu: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/2268–19/page> (18.01.2018). – Nazva z ekranu.
2. Karta ATO stanom na 18 sichnia 2018 [Elektronnyi resurs] / Ukr.Media. – Rezhym dostupu: <https://ukr.media/ukrain/341397/> (18.01.2018). – Nazva z ekranu.
3. Karta ATO stanom na 1 kvitnia 2018 [Elektronnyi resurs] / Ukr.Media. – Rezhym dostupu: <https://ukr.media/ukrain/352790/> (01.04.2018). – Nazva z ekranu.
4. Obmin zavershyvsia, 73 zvilnenykh zaruchnyky yidut domomu [Elektronnyi resurs] / Ukrainska pravda. – Rezhym dostupu: <https://www.pravda.com.ua/news/2017/12/27/7166894/> (27.12.2017). – Nazva z ekranu.
5. Zvilnennia ukrainskykh zaruchnykyv z ORDLO zirvalosia – Herashchenko [Elektronnyi resurs] / Ekspres online. – Rezhym dostupu: <http://ekspres.ua/news/2018/03/01/286012-zvilnennya-ukrayinskykh-zaruchnykyv-ordlo-zirvalosya-garashchenko> (01.03.2018). – Nazva z ekranu.
6. Osnovni zakonodavchi zminy, pryiniati u 2017 rotsi dlia viiskovykh [Elektronnyi resurs] / Yurydychna sotnia. – Visnyk №49. – Rezhym dostupu: http://legal100.org.ua/wp-content/uploads/2017/12/Visnyk_49.pdf (29.12.2017). – Nazva z ekranu.
7. Plan zakhodiv z realizatsii u 2018 – 2020 rokakh Stratehii rozvytku Donetskoï oblasti na period do 2020 roku, zatverdzheny Rozporiadzhenniam holovy oblderzhadministratsii, kerivnyka oblasnoi viiskovo–tsyvilnoi administratsii 27 hrudnia 2017 r. [Tekst]. – m. Kramatorsk – 2017. – 148 s.

Vonsovych O. S., PhD in Political Science, associate professor of international relations department of Private Joint Stock Company «Higher educational institution «University of Central Europe» (Ukraine, Kyiv), sefinrof@ipnet.ua

The adoption of the Law on de–occupation and reintegration: a step towards peace or continuation of the war?

The purpose of this article is to study the provisions of the Law of Ukraine «On the Specifics of State Policies for Ensuring State Sovereignty of Ukraine in Temporarily Obtained Territories in Donetsk and Lugansk Regions» in terms of whether they contribute to peace or the continuation of war. During writing, the author used the following methods: analysis, synthesis, comparison, induction, deduction. The main obtained conclusions are as follows: the Law of Ukraine «On the Specifics of State Policies for Ensuring State Sovereignty of Ukraine in Temporarily Obtained Territories in the Donetsk and Lugansk Regions» requires rework and revision for the correlation of the provisions of its articles with the current situation in the state and in particular in the east; some of its provisions are at the stage of implementation and already have certain successes (the release of prisoners, a reduction in the number of firing, the reduction of tension on the line of demarcation); the main issue is not resolved – the cessation of the war and the return of the temporarily occupied territories; in order for this Law to really become a step towards peace in the east of Ukraine, it is necessary to focus specifically on the practical implementation of its provisions.

Keywords: de–occupation, reintegration, negotiations, temporarily occupied territories, Russian Federation, Ukraine.

* * *

УДК 321:[323.2:32.019.51]

Худик Г. О.,

аспірантка кафедри політології факультету суспільних наук та міжнародних відносин, Дніпровський національний університет ім. Олеся Гончара (Україна, Дніпро), h.o.khudyk@gmail.com

Співвідношення понять «ІМІДЖ» І «БРЕНД» У ПОЛІТИЧНОМУ КОНТЕКСТІ

Суперечливе розуміння понять «ІМІДЖ» та «БРЕНД» у політичному контексті стало поштовхом для того, щоб звернутися до тлумачень

цих понять українськими та закордонними дослідниками. Адже, виразне розмежування цих понять дозволить уникнути фіктивного застосування їх у політичному контексті.

Було визначено, що ототожнення цих понять здійснюється завдяки запозиченню поняття «бренд» із маркетингової дисципліни, окремі напрацювання якої, останнім часом, активно застосовують при дослідженні ІМІДЖУ політичних акторів, оскільки, як вважають деякі дослідники, ІМІДЖ товару та ІМІДЖ політичних акторів мають схожі властивості.

Визначені поняття, попри їхні подібні властивості та характеристики, мають ряд особливостей, саме вони не дають змогу вважати поняття «ІМІДЖ» та «бренд» тотожними та взаємозамінними. Тому, з'явилась потреба розкрити особливості властиві кожному поняттю, порівнявши ІМІДЖ та бренд в універсальному їх розумінні, за допомогою запропонованих критеріїв. У результаті, було виявлено, що тлумачення ІМІДЖУ політичного актора та бренду політичного актора мають різні змістовні навантаження.

Ключові слова: політичний ІМІДЖ, політичний бренд, політична стратегія бренду, політична ІМІДЖЕВА стратегія.

Поняття «ІМІДЖ» досліджувалося в наукових дисциплінах різних країн. Наслідком чого стала низка синонімів до цього поняття, найпопулярнішим з яких є «бренд».

У деяких закордонних та українських виданнях у контексті політичних ІМІДЖЕВИХ стратегій найвзаємозаміннішим аналогічно до ІМІДЖУ політичних акторів розглядають таке поняття як «бренд» або «політичний бренд», що породжує розмите розуміння або й ототожнення понять «ІМІДЖ» і «бренд». Логічно, що постає ряд ключових запитань: чи ІМІДЖ і бренд тотожні; якими спільними або відмінними ознаками вони володіють? Якщо вони різні, то чому дослідники не розглядають ІМІДЖЕВІ стратегії в політиці, а застосовують маркетингові стратегії? На сьогоднішній день проблематика співвідношення понять «ІМІДЖ» і «бренд» є наріжним каменем, що зумовлює розвиток досліджень в політичній сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій показав, що на сьогодні як українські, так і закордонні дослідники активно аналізують поняття «ІМІДЖ» і «бренд» у політичному контексті. Через це з'явилась низка підходів до тлумачення цих понять, два з яких склали основу цього дослідження, а саме: ІМІДЖЕВИЙ та БРЕНДОВИЙ.

Так, прибічників брендового підходу умовно можна розділити на три групи. Представники першої групи (Г. Армандотір, А. Марланд, Ц. Піч, Л. Спрі) визначають поняття «бренд» у політиці як публічний ІМІДЖ, притаманний політичним акторам (політичним діячам та організаціям). Другою групою (Ж. Ліз–Мейершміт, А. Назайкін, Д. Огілві) виявлено, що поняття «бренд» та «ІМІДЖ бренду» мають різний змістовий характер у політичному контексті. У третій групі досліджень (М. Скейміл, Т. Лейні, О. Семенова, С. Шиліна) бренд характеризують як певне уявлення про об'єкт і він має символічне значення для споживачів.

Представників ІМІДЖЕВОГО підходу також можна узалежнити до окремих груп. У першій групі досліджень (В. Данилова, Н. Діденко, Д. Скрипнюк) ІМІДЖ описують як такий, що створює враження про бренд. За іншого підходу досліджень (Д. Гертнер, Т. Нагорняк, М. Бекштейн) бренд визначають як поняття, що може застосовуватися як в економіці, так і в політиці. Представники третьої групи (О. Ігнат'єв, А. Панкрухін, А. Передельська) здійснюють пошук відмінних рис ІМІДЖУ та БРЕНДУ.

Результати цих досліджень уможливають аналіз поняття «ІМІДЖ» і «бренд» у політичному контексті щодо політичних акторів, а також дали змогу виявити та обґрунтувати їхні спільні та відмінні риси.